

PRIMA REGULĂ A LUI TEN

*Canionul Topanga, California
12 ianuarie, Anul Tigrului de Oțel
Lama Yeshe și Lama Lobsang
Mănăstirea Dorje Yidam Dharamshala, India*

Venerabili frați,

În noaptea de vinerea trecută am gustat una dintre micile experiențe dulci ale vieții.

Sâmbătă am fost împușcat.

Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva am o toleranță scăzută la lucrurile care merg bine în lumea mea.

Sau poate că trebuie doar să fiu mai conștient de ceea ce se întâmplă, atât în exterior, cât și în interior.

S-ar putea să vă surprindă, dar m-am hotărât să îmi reintroduc anumite reguli în viață, nu de genul celor scripturale, împotriva cărora știam atât de bine să mă revolt pe vremea când trăiam la mănăstire. Sunt reguli de viață izvorâte din propria mea experiență, indiferent dacă ea a fost smerită, satisfăcătoare sau dureroasă. Regula numărul unu este următoarea: dacă ești dispus să înveți, lecțiile de viață îți vor fi livrate cu ușurința atingerii discrete a unei pene. Însă dacă ești în defensivă, dacă persisti cu încăpățănare în a avea dreptate, în loc să înveți lecția care ți se oferă, dacă nu le mai acorzi atenție semnelor discrete, micilor ghionturi și indiciilor, bum! Barosul. Sau, în acest caz, un glonț mutilant al unui pistol automat de calibru 45.

Adevărul este că durerea provocată de atingerea glonțului a fost nesemnificativă în comparație cu profunda durere cauzată de contactul meu razant cu moartea. M-am simțit pierdut, copleșit de întrebări la care nu găseam răspunsuri ușoare. Însă, odată ce am putut vedea calea de ieșire, am început să îi fiu recunoscător lui Leon, biata ființă dezorientată care a apăsât pe trăgaci.

Regret că l-am speriat atât de tare pe Bill. Nu l-am mai văzut niciodată în halul acela, palid și tras la față, cu ochii întunecați de spaimă. Mi-a spus că, atunci când a auzit împușcătura și m-a găsit întins pe podea, a crezut că eram terminat.

Din câte se pare, așa și era, doar că nu în felul în care se gândea Bill.

Voi doi mă cunoașteți cel mai bine, deci știți că lucrul acesta este adevărat. Încă din adolescență, de pe vremea când citeam romane polițiste de contrabandă la lumina lumânărilor, în dormitoarele noastre, nu mi-am dorit altceva decât să fiu o întrupare modernă a lui Sherlock Holmes. Așa că, atunci când am ajuns detectiv, cu cinci ani în urmă, m-am gândit că îmi pusesem viața la punct într-un pachet frumos, legat cu fundă. Dar, în ultima vreme, realitatea muncii la Poliția din Los Angeles m-a covârșit. Abia dacă mai pot să respir.

Unii polițiști sunt fericiți să-și petreacă cea mai mare parte a timpului scormonind prin hârtii și depunând mărturie la tribunal. Preferă să își ducă zilele scârmănați de avocații apărării, în loc să ia lumea largă în piept și să aibă de-a face cu infractori adevărați. Nu este și cazul meu. Mie îmi place acțiunea. Am petrecut destui ani stând cu picioarele încrucișate în spații înguste, cu ochii închiși, la adăpost de orice ar fi pus la îndoială realitatea. Sau nonrealitatea, dacă e să spun așa. Fără supărare.

Doar că fiecare minut petrecut în sala de tribunal sau legat de biroul meu este un minut în care nu sunt afară, să prind răufăcători, și, din câte știam eu, despre asta este vorba. Numărul de ore pe care le petrec făcând muncă polițienească reală a scăzut constant în ultimii câțiva ani, până când am ajuns să adun cu greu 15 ore pe săptămână petrecute în afara biroului.

Bietul Bill nu este străin de nemulțumirea mea. Partenerul meu a trebuit să facă față unui torent în continuă creștere de plângeri legate de munca de birou, de politică, de hărțuiri birocratice fără sfârșit și de reglementările care îmi golesc serviciul de orice bucurie. Vreau să spun că și călugării au de-a face cu nenumărate reguli, dar cel puțin acolo unde sunteți voi scopul este eliberarea de suferință. Nu să aduni din ce în ce mai multă.

Încă o dată, ceva a trebuit să se întâmple în viața mea. Și, încă o dată, ceva s-a întâmplat.

S-a terminat. Nu mai sunt polițist.

Ei bine, trebuie să plec. Tanc își privește farfuria de mâncare goală cu o concentrare ieșită din comun. Ca întotdeauna, vă trimit amândurora rugăciunile și urările mele de bine. Vă rog să îi transmiteți lui Kino felicitările mele din suflet pentru că a devenit stareț. Spuneți-i că sunt bine. Puteți să îi spuneți asta și tatălui meu. În cazul în care întreabă.

Până data viitoare,

Ten

1

Tocmai mă așezasem la masă, cu o bere rece și o supă caldă de porumb, la sfârșitul unei săptămâni lungi, când mi-a sunat telefonul. M-am uitat la număr.

Grozav. *Ea*. Mi s-a strâns stomacul, pregătindu-mă pentru orice fel de supliciu ar fi avut pregătit de data asta fosta mea iubită, Charlotte. Am încercat să respir și să mă relaxez puțin. N-am putut.

– Alo? Charlotte?

Și m-am pregătit pentru un atac violent. Doar că ea m-a surprins.

– Ten? Mă mărit. M-am gândit că ai vrea să știi.

Charlotte măritată. Cu altcineva. M-a străbătut un fior de gelozie, care nu avea absolut niciun sens, având în vedere că eu eram cel care pusese capăt relației.

– Tenzing? Nu ai de gând să mă feliciți? Măcar cu atâta lucru îmi ești dator.

Și iată-l din nou: atât de bine cunoscutul „Îmi ești dator“. Cuvintele astea mi-au declanșat instantaneu o avalanșă de amintiri urâte, toate felurile în care reușeam constant să o enervez și, pe de altă parte, toate dățile în care m-a dezamăgit ea pe mine. Ultima noastră ceartă mi-a încolțit în creier ca un ghimpe. După ce insistase extrem de mult că adusesem un alt fel de linte decât cel care trebuia (nu era adevărat), ciondăneala noastră a degenerat rapid, culminând cu urletele mele într-una dintre cele mai rafinate expresii ale iubirii mele blânde și pline de considerație, spunându-i că nu mi-a plăcut niciodată mirosul ei. Încă din ziua în care am cunoscut-o.

Ea a răspuns plesnindu-mă cu un prosop de bucătărie – o lovitură scurtă peste cap.

Sincer? Am admirat-o pentru asta. M-a făcut să îmi dau seama de crudul adevăr: noi doi nu vom mai putea niciodată să ne privim unul pe celălalt în ochi și asta nu avea nimic de-a face cu niciunul dintre noi. Nici cu ea. Nici cu mine. Eram doar două corpuri calde care își intrau în vechile obișnuitele roluri de mult stabilite, care ne-ar fi condus cu siguranță la ceva mult mai grav în viitor dacă nu făceam ceva să schimbăm circuitele. Doi escroci păcălindu-se unul pe celălalt cu câteva partide ocazionale de sex, ce-i drept grozave, adăugate doar ca să ne țină într-o stare de bine și de confuzie.

Cearța aia a fost ultima dată când ne-am văzut.

Puteam să simt iritarea Charlottei crescând la capătul celălalt al firului, pe măsură ce se ambala pentru o ultimă lovitură dramatică. Tensiunea atât de familiară a trecut de la unul la celălalt, căutându-și un aliat.

Mi-au alunecat ochii prin cameră până la fereastra mare, de sticlă, care decupa peretele îndepărtat. Afară era întuneric, dar dincolo de întunecimea aceea era oceanul mare și expansiv, mișcător și totuși constant. I-am simțit spațialitatea aflată acolo, în așteptare. Aștepta ca eu să o recunosc. Am tras adânc aer în piept.

– Felicitări, Charlotte! Vă doresc numai bine amândurora!

Am închis ușor. Pe urmă, am rămas acolo cu telefonul în mână, încercând să diger informația asta nouă. Am așteptat. După un moment, ceva în interiorul meu s-a mișcat. Greutatea din interior, acea bilă rece de oțel care devenea tot mai dură de fiecare dată când ne dezamăgeam sau ne enervam unul pe celălalt, a început cu adevărat să se înmoaie, să se topească puțin. Ei bine, ce zici de asta?

– Hei, Tanc! mi-am strigat felina favorită, ghemuită pe perna ei preferată.

El a deschis un ochi.

– Ia, ghici! Tipa care urăște pisicile se mărită.

Tanc a dat o dată din coadă. Se bucura. Și eu. Ușurare și ceva asemănător unei mari satisfacții mi-au inundat trupul. De acum și pentru totdeauna, înainte să ajungă să mă învinuiască pe mine, va exista un tampon, altcineva pe care să dea vina pentru tot ce mergea prost în viața ei.

Am umblat țanțoș prin casă tot restul serii, simțindu-mă destul de bine în legătură cu existența mea pe această planeta grozavă.

În ziua următoare am fost împușcat.

Uite cum s-a întâmplat. Partenerul meu, Bill Bohannon, și cu mine luam un prânz rapid, un bol aburind de supă Pho, la un restaurant vietnamez care ne place, din Echo Park, înainte să ne întoarcem la Jafuri-Omucideri. Când îmi deschideam a patra prăjitură cu răvaș – nu mă întreba de ce, dar locuitorii din Los Angeles se așteaptă să găsească prăjituri cu răvaș în orice restaurant asiatic, fie el chinezesc sau nu –, stația radio s-a trezit la viață: „Cod 3, 4-1-5. Posibilă VD în desfășurare.“ Centrul chema orice echipaj disponibil aflat în zonă ca să intervină într-un incident de violență domestică. Adresa era la câteva blocuri depărtare de restaurant. Am aruncat o privire pe bucățița de hârtie care îmi prezicea viitorul. Scrisa „Destino está pidiendo“. O prezicere vietnameză scrisă în limba spaniolă. Așa ceva poți găsi doar în Los Angeles. Am întors-o pe partea cealaltă.

– Destinul te cheamă, i-am citit lui Bill.

Ca la un semn, stația a reluat apelul.

– Să mergem, am spus.

În câteva minute, am ajuns în trombă pe aleea din fața unei mici case cu un singur nivel, cu aspect sumbru, din apropiere de Rampart. Primii la fața locului. Niște trepte șubrede duceau la o verandă dărăpănată pe care erau așezate câteva scaune pliante, atât de uzate, încât puteau fi lăsate afară, în siguranță, chiar și în cartierul asta.

În depărtare s-a auzit vaietul unei sirene. Mi-a trecut prin cap că ar trebui să așteptăm ajutoare, dar Bill deschisese deja ușa mașinii. Doar atât a trebuit. Am coborât și eu dintr-o suflare.